

lemlæstelse, eller man kan frygte, at en sådan lemlæstelse vil ske.

Med disse ord kan jeg varmt anbefale, at lovforslaget får en hurtig behandling, så vi hurtigst muligt kan få det vedtaget, offentliggjort i Lovtidende og sat i kraft.

(Kort bemærkning).

Jette Bergenholz Baurup (S):

Jeg kan være ganske enig med hr. Helge Adam Møller i, at det er oplysning, oplysning og oplysning. Det er jo den bedste forebyggelse.

Jeg vil så godt høre: Hvad har Det Konservative Folkeparti eller hr. Helge Adam Møller tænkt på i kroner og øre? Hvad skal der gå til oplysningsarbejde og forebyggende arbejde?

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg indrømmer blankt, at jeg er fuldstændig ligeglad med øre. Det hjælper jo ikke noget. Kroner er selvfølgelig lidt mere vigtige, for dem får man noget for. Men det, der er allervigtigst, er i virkeligheden, at man debatterer lovforslaget her. Det er den bedst tænkelige måde, vi kan få debatten i gang på.

For den sags skyld også det lovforslag, der kom fra Socialdemokratiet, og det beslutningsforslag, der kom fra Dansk Folkeparti. For uagtet mine bemærkninger før og min afvisning af også Socialdemokratiets forslag, så har der været tre forslag, der har været en stor debat osv. Det har jo gjort, at det her har kørt i medierne, det har kørt i TV-Avisen, og det har kørt ude i de samfund, hvor det her specielt foregår. Så det har medvirket til det.

Men nøjagtig hvad der ellers skal bruges af pjecer og andet, det ved jeg ikke nok om. Det overlader jeg trygt til de myndigheder, der har ansvaret. Men det vigtigste er, at vi selv deltager i debatten, og at vi gennemfører det her som et klart signal. Det er med til at skabe den debat og den oplysning, der er brug for.

Kl. 17.45

Anne Baastrup (SF):

Som jeg også nævnte under de foregående gange, hvor vi har diskuteret det her lovforslag, har vi i SF haft den opfattelse, som vi deler med Gorm Toftegaard Nielsen, der jo som medlem af Jurisdiktionsudvalget har lavet en mindretalsudtalelse, at man i stedet for at lave en egentlig ny bestemmelse, 245 a, og kombinere det med en generel bestemmelse, hvorefter det skal være

muligt at straffe for det, der er sket udenlands, skal ændre på nogle andre bestemmelser, så det bliver mere generelt: Hvis man foretager ting udenlands mod sit barn, som er lovligt i det pågældende land, så kan det straffes efter dansk strafferet.

Argumentationen, som jeg faktisk synes er relativt fornuftig, er, at nu går vi jo ind og laver en særlov for det her område. Hvad så næste gang, vi falder over en ny kulturel tradition, som vi også bliver nødt til at lave en særlov om?

Omvendt synes jeg, da vi havde diskussionen på et tidligere tidspunkt her i salen, at justitsministerens argumentation for, at vi laver sådan sort på hvidt et stykke papir, hvor der står »det her må man ikke«, tilsyneladende i sig selv vil være en meget god baggrund for at kunne føre en kampagne for at påvise, at det er ulovligt.

Med i billedet tror jeg så også vi skal have, at vi ikke aner, hvor mange steder det sker. De informationer, vi får fra de forskellige embedslægeinstitutioner, viser jo, at man tilsyneladende ikke har kendskab til eksempler, der er sket i nyere tid.

Det skal selvfølgelig ikke stoppe os i forsøget på at lave kampagner af forskellig karakter, og derfor anerkender jeg til fulde fru Jette Bergenholz Baurups opfordring til, at vi hele tiden skal huske, at der altså skal penge til den her kampagne.

Der skal også efter/videreuddannelse af sundhedspersonalet til. Der skal også være opmærksomhed på sagsbehandlere i den kommunale socialforvaltning, således at vi ikke fremover kommer til at se den ganske ulykkelige situation, hvor man fik en formandsbeslutning, som efterfølgende blev omgjort af børn og ungeudvalget, om, at der blev foretaget en tvangsmæssig undersøgelse af et barn. Den blev tilsyneladende foretaget på en sådan måde, at det var krænkende for både barnet og forældrene.

Der skal vi virkelig have styr på, hvordan man kan komme det her skridt videre og give sagsbehandlere i socialforvaltningerne, der bliver bange, dels på baggrund af hele den her debat, der har været, dels fordi de måske ikke kan komme i den rigtige dialog med forældrene, en mulighed for at lære, hvordan det i virkeligheden er, man kan få en tryghed og sikkerhed for, at der ikke er et barn, der er truet i retning af at blive omskåret, hvis barnet skal til udlandet med forældrene.

Vi skal også være opmærksomme på, at Sverige jo har haft den her regel gennem flere år, og